

rectoraat opgedragen en mejuffrouw dr. De Koe werd 'op wachtgeld' gesteld. Dat was in 1942.

Vrijwel geruisloos verliet aldus mejuffrouw De Koe het onderwijs, slechts in een intieme bijeenkomst van docenten en leerlingen dank gebracht en uitgeleide gedaan, met nog verscheidene door de fusie overtollig geworden docenten.

Na het vertrek van de Duitsers vestigde zij zich voorgoed in 'Orplid', haar vriendelijk buitenhuisje in Noordwijk. Zonder enige officiële erkenning van haar verdiensten was aan haar ambtelijke loopbaan een einde gekomen. Maar niet aan haar geestkracht, haar vrolijk optimisme en haar ongelimiteerde belangstelling voor mens en cultuur. Opnieuw bloeide haar geest op in de studie van de Nederlandse moderne en klassieke letteren. De vrucht van die studie droeg zij over in druk bezette cursussen. Onverflauwd bleef tevens haar belangstelling voor haar oud-leerlingen en -docenten en voor alles wat Rotterdam betrof.

Redenen te over om haar na haar overlijden in Noordwijk, alsnog te gedenken in het Rotterdams Jaarboekje.

Annie de Koe werd op 23 maart 1883 te Utrecht geboren als dochter van ds. (later prof. dr.) S. S. de Koe en jkvr. Isabella A. M. C. van Asch van Wijck.

Na 2 jaren professoraat in Groningen, stierf de vader en keerde het kleine gezin – een ouder zusje en een jongere broer – naar Utrecht terug.

Na het gymnasium doorlopen te hebben, werd zij ingeschreven voor de faculteit der letteren en wijsbegeerte aan de Rijksuniversiteit te Utrecht. Op 23 november 1910 promoveerde zij aldaar cum laude met een dissertatie over de Literair-aesthetische theorieën van Hieronymus van Alphen.

Op het gymnasium reeds was haar grote begaafdheid duidelijk aan het licht getreden, en haar intense belangstelling voor alle culturele verworvenheden. Daarbij kwam een sterke drang om al datgene wat haar geest zo boeide, over te dragen op anderen. Toen zij dan ook na haar promotie meteen benoemd werd als lerares Nederlandse taal- en letterkunde te Rotterdam (januari 1911) was zij van stonde aan een der meest geliefde docenten van de school. Nòg weten de oudste oud-leerlingen te vertellen over die boeiende lessen, waarin zij diep inging op het wezen van de poëzie of het proza dat zij met 'de kinderen'